

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΟΥΝΤΖΗΣ. Ἐκ τῆς διαπρεποῦς Ζακύνθου οἰκογενείας, θεῖος τοῦ διακεκριμένου ἀνδρὸς καὶ Βουλευτοῦ κ. Ἀναστ. Λούντζη, διεκρίθη ὡς ἀληθῆς πατριώτης, καὶ ἀληθῆς εὐπατρίδης τούς τε τίτλους καὶ τὴν καρδίαν. Οὐχὶ μόνον θέσει καὶ καταγωγῇ, ἀλλὰ καὶ φύσει ὁ Ν. Λούντζης, ἐπεδείξατο εὐγενῆ χαρακτῆρα, ἀντάξιον πρὸς τὴν ἔξοχον ἐκ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος γενεᾶν τῶν ἐπιστήμων τῆς νήσου Ζακύνθου, εἰς ἣν περιβλέπτως ἀνῆκεν.

Ἀνατραφεὶς ἐν εὐσεβείᾳ καὶ χρηστότητι ὑπὸ τοῦ εὐκλεοῦς ἀειμνήστου πατρὸς αὐτοῦ, ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΛΟΥΝΤΖΗ, διὰ σειρᾶς εἴτα σπουδαίων μελετῶν καὶ σπουδῶν ἐν τοῖς ἐκπαιδευτηρίοις τῆς Γερμανίας καὶ Δανίας κατήρτισεν ἑαυτὸν τέλειον, διὰ δὲ πολλῆς εὐφύτας, διακριθείσης καὶ ἀναγνωρισθείσης ὑπὸ σοφῶν καθηγητῶν, ἀνεφάνη εἰς τῶν μᾶλλον εὐδοκίμων καὶ ἀληθῶν λογίων. Ὁ Ποιητὴς Σολωμὸς εὐηρεστεῖτο εἰς ποιήσεις αὐτοῦ νὰ ἔχη τὸν ἀειμνήστου Ν. Λούντζη, ἐρμηνευτὴν ἀξιολόγων γερμανιστῶν πραγματειῶν, αἵτινες ἐξηρεύων καλλονὰς Ποιήσεως.

Διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸ Προξενεῖον τῆς Δανίας, διεκρίθη ἐν τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ ἐπὶ τῇ ἀφιλοκερδестаτῇ αὐτοῦ πολιτείᾳ καὶ προστατεύσει τῶν συμφερόντων τῶν ἀποδημούντων εἰς Ζακύνθον χάριν ἐμπορίας Δανῶν, τὸ ἀνεγερθὲν δὲ Μνημεῖον Δανείων ἐν τῷ Ναῷ τῶν Ἁγίων Πάντων παραμένει μέχρι σήμερον σεμνὸν ἐνθύμημα τῆς περὶ αὐτῶν φιλοστόργου προνοίας τοῦ ἀνδρὸς.

Ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἀειμνήστου Ν. Λούντζη ἡ χρῆσις τοῦ πλούτου ἦτο ὅλως εὐεργετικὴ καὶ ἡ διαχείρησις ἐν γένει φιλόθρωπος. Ἐν τοῖς μεγαλοπρεπεστάτοις αὐτοῦ μεγάρῳις ἐφιλοξενήθησαν σοφοὶ περιηγηταί, ἐπιφανεῖς ἄνδρες τῆς Εὐρώπης, Ἡγεμόνες, Βασιλεῖς καὶ Αὐτοκράτορες. Ἀείποτε γενναῖος, εὐάρεστος, φιλόφρων, ἐξετιμῆθη ὑπὸ περιφανῶν προσώπων, καὶ ἠυλογῆθη τὸνομα αὐτοῦ ὑπὸ τῶν πενήτων. Ὡς ἀνὴρ βιώσας ἐν τῇ πράξει καὶ ἐν τῇ ἐμπειρίᾳ τῶν ἀνθρωπίνων, ἀπέστεργε καὶ ἐβδελύσαστο πᾶσαν ματαιὰν ἐπίδειξιν καὶ κομπορρήναιαν, ἀσπαζόμενος τὸ ὠραῖον δόγμα «*Aárvare biðn*», διὰ τοῦτο ἀπειράκις προσερχθεῖσας αὐτῷ τιμᾶς, ἀπέρριψεν. Οὐδὲν ἐπεζήτησεν, ἐν ᾧ ἠδύνατο νὰ ἐξαργυρώσῃ δικαυότατα τὰς περγαμηνὰς του. Οὕτως ἐτίμησε τὸ ὑψηλὸν ἀξίωμα τῆς ἐνδόξου οἰκογενείας του καὶ τοῦ μεγάλου ἱστορικοῦ οἴκου του, ἀναδειχθεὶς πάντοτε ἀνὴρ φιλελεύθερος καὶ ἐν πᾶσι χρήσιμος διὰ τε τῶν ψυχικῶν ἀρετῶν του καὶ τῆς πεφωτισμένης διανοίας του. Κρίσις βάθεια καὶ δικύγεια πνεύματος, ταχεῖα ἀντίληψις καὶ προορατικότης, θέλησις ἰσχυρὰ καὶ ἀδιάσειστος πεποιθήσις, διέκρινον αὐτὸν ἐν τῷ ἐνεργῶ σταδίῳ τοῦ βίου του. Σπάνιοι εἶναι οἱ ἄνδρες, οἵτινες, ἐκ τῆς πείρας ὀρμώμενοι, ἐπιδίδονται ἔπειτα εἰς τὴν βάλειμον μελέτην καὶ ταύτης ἐπιζητοῦσι τὴν μύσιν.

Ἡ στέρησις ἀνδρῶν τοιούτων ἀφίνει ἐγκάρδιον πικρίαν, ἐν τῇ ἀρχῇ ἕως παραβλεπομένην, ἀλλ' ἔπειτα ἐπαισθητὴν καθισταμένην, ἐν ᾗ στιγμῇ ἀναζητεῖται ἡ σβεσθεῖσα λαμπὰς διακεκριμένης τινος διανοίας, φωτεινοτέρας ἐν πάσῃ κρίσιμῳ ὥρᾳ.

Ὁ Ν. Λούτζης λαβὼν εἴτα δημοσίας ὑπηρεσίας ἐν ὑψηλαῖς ἐπαγγέλμασι καὶ Ὑπουργείοις, ἐξεδήλωσε διακεκριμένον καὶ φιλοδίκαιον χαρακτῆρα. Τῷ 1851 ἐκ τῆς Αὐλῆς τοῦ Οὐίνδσвор καὶ τῶν Ἀνακτόρων τῶν Ἁγίων Μιχαὴλ καὶ Γεωργίου, ἐκηρύσσεται ἡ διάλυσις τῆς ἐνάτης Ἰονίου Βουλῆς. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ Ν. Λούτζης κατεῖχε τὸ ἀνώτατον τοπικὸν ἀξίωμα τῶν τοῖς Ἰονίοις ὑπὸ τῆς προστασίας παρεχόμενον τοῦ Ἐπάρχου, ἰδίᾳ δὲ μνημονεῦται, ἡ ἐξοχος πολιτεία τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἡ σθεναρὰ αὐτοῦ ἀντίστασις εἰς τὰς καταδιώξεις τῶν Ριζοσπαστῶν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὴν δεκάτην σύνοδον τῆς Ἰονικῆς Βουλῆς.

Τελευταῖον ἀποσυρθεὶς τῶν Δημοσίων πραγμάτων, ἀφωσιώθη ὅλως εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον, ὃν διήγαγεν ἀμέριμνον καὶ εὐφρόσυτον ἐν τοῖς κόλποις τῆς διακεκριμένης αὐτοῦ οἰκογενείας. Τετιμημένος διὰ πολλῶν ξένων παρασῆμων, ἀπέθανεν ὀδυνηροῦς τὴν ἡλικίαν ἐν Ζακύνθῳ τῇ 15 Ἰανουαρίου, καταλιπὼν ἄριστα ὑποδείγματα ἀρετῆς καὶ λαμπρὰς παραδόσεις, βίου ἐξόχου, εἰς τὸν ἐγκριτον αὐτοῦ υἱὸν καὶ κατὰ πάντα ἀξιὸν διάδοχον τοῦ ἀειμνήστου πατρὸς αὐτοῦ κ. Δημήτριον Ν. Λούτζην.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ. Ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἀνδρὸς τούτου ὁ τόπος καὶ ὁ στρατὸς ἀπεστερήθη διακεκριμένου, νοσημονεστάτου, ἐντιμοτάτου ἀξιωματικοῦ. Ἡ μακροτάτη στρατιωτικὴ τοῦ Δημητρίου Ἀντωνοπούλου ἐργασία, ἀπετέλεσεν ἐν ὄλῳ στρατιωτικὴν ἰδιάζουσαν προσωπικότητα ἀνδρὸς, ἡ δὲ ἀνένδοτος, ἐντιμος, ἀκατάβλητος, φανατικὴ αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς θέσεως, ἦν κατεῖχεν ἀποτελεσματικὴ ὑπηρεσία, παρουσιάζουσιν ἐπιφανῆ βίον, καταναλωθέντα πραγματικῶς καὶ ὄχι μεταφορικῶς ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους καὶ τοῦ Στρατοῦ, ἐν τῷ ὁποίῳ διεκρίθη, ὡς πρότυπον φιλεργίας, φιλοπονίας καὶ ἐξόχου νοσημοσύνης. Ἀεῖποτε ὁ Δ. Ἀντωνοπούλος, μὴ διώκων ἐφήμερον δημοκοπίαν, κατανοῶν δὲ, ὅτι ἡ Ἐλλάς, σωφρονούσα καὶ σοβαρῶς περὶ τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων αὐτῆς μεριμνῶσα, ὀφείλει νὰ μὴ ὑποτάσῃ εἰς καιρικὰς κομματικὰς ἀνάγκας τὰς περὶ Στρατοῦ σκέψεις αὐτῆς, ὑπεστήριξε θαρραλέως θετικὰς ἰδέας καὶ ἀνεφάνη ἀνὴρ ἀξίος καὶ ἀληθῆς ἀνώτερος ἀξιωματικὸς, ἐν πολλαῖς περιστάσεσι κρατήσας τὴν διοίκησιν τοῦ Στρατοῦ, ἀπληλαγμένην τῶν παρεμβάσεων τῆς κομματικῆς ἐπιδράσεως. Ὁ βίος του πλήρης, ἀνεξαρτήτως πάσης ἄλλης σκέψεως, παρέσχεν ἐγγυήσεις ἀσφαλῆς ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ Στρατοῦ, τὸ δὲ ὄνομα αὐτοῦ συνεδέθη δι' ἐπιφανῶν καὶ ἱστορικωτάτων ὑπὲρ τῆς ἑλληνικῆς ἰδέας οἰκογενεια-

κῶν ἀναμνήσεων. Κληθεὶς πολλάκις, ἐν ἡμέραις ἀνωμάλοις εἰς ἀνώτατα ἀξιώματα, ἐπετέλεσε πολυτίμως τὰ σπουδαῖα καθήκοντα αὐτοῦ, κρατῶνων τὴν περὶ αὐτοῦ ἀγαθωτάτην πάντοτε καὶ ἀμέριστον ὑπόληψιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ. Ἀτυχῶς, ἐν τῇ Ἑλλάδι, τὰ στρατιωτικά, πολιτικά καὶ κοινωνικά ἦθη, δὲν προώδευσαν μέχρι τοῦ σημείου τούτου τῆς ἀφιλοκερδοῦς ἐκτιμήσεως τῶν πρὸς τὴν Πολιτείαν ὑπηρεσιῶν καὶ τὴν ἰκανότητα τῶν στρατιωτικῶν προσώπων, ὅπως διακρίνονται καθαρῶς αἱ ἐλδουλεύσεις ἀτόμων. ὣν ἡ ζωὴ ἐν γένει ἐνέκλεισε ἀρετὰς, ἀξίας ἰδίας τιμῆς καὶ ἀναγνωρίσεως.

Ὁ πολύτιμος ἐν τῷ στρατῷ καὶ ἐν ταῖς ἐπιστήμαις ἀνὴρ ὑπῆρξεν ἐκ τῶν χαρακτηρῶν ἐκείνων τῶν ἀληθῶς διακεκριμένων, ἐν οἷς πᾶσα σπουδαία ἐποχὴ εὐρίσκει πλήρεις παράγοντας, ἐν οἷαδήποτε σπουδαία ἐργασία.

Μοχθήσας ἐν τῇ στρατιωτικῇ Σχολῇ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐν τῇ τῆς Γαλλίας, ὅπως ἀνέλθῃ εἰς τὸ ἐπιστημονικὸν ὕψος, ὅπερ τὸν διέκρινεν, ἀφιέρωσε τὴν μακρὰν αὐτοῦ ζωὴν ἐν τῇ στρατιωτικῇ ὑπηρεσίᾳ, ἐν ἣ ὡς Γόνος εὐκλεοῦς οἰκογενείας, διετήρησεν ἀμείωτον τὴν ἐντιμον καὶ εὐπρεπῆ οἰκογενειακὴν περιωπὴν, καθέξας ἐν τῷ στρατῷ καὶ τῇ κοινωνίᾳ θέσιν περιφανῆ καὶ ἐξάριστον. Ἐν τε τῇ μακρᾷ στρατιωτικῇ αὐτοῦ ὑπηρεσίᾳ, τῇ μακρᾷ διδασκαλίᾳ αὐτοῦ ἐν τῇ Στρατιωτικῇ Σχολῇ καὶ τῇ εὐδοκίμῳ Διευθύνσει ὑπ' αὐτοῦ τῆς ἐνταῦθα Πολυτεχνειακῆς Σχολῆς, διεκρίθη, ὡς ἀνὴρ εὐσυνειδήτων ἀρχῶν καὶ πεποιεθήσεων, κατέχων πλήρη τὰ ἐπίζηλα στοιχεῖα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ χαρακτήρος, διὰ τὸ καλῶς ἐννοούμενον συμφέρον στρατιωτικὸν καὶ ἐθνικόν. Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Σεπτεμβρίου 1885.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΠΟΥΛΟΣ. Ἐγεννήθη τῷ 1828 ἐν Ναυπλίῳ ἐξ οἰκογενείας ἐντίμου ἀλλ' ἀφανοῦς. Ἐνωρὶς ἐμελλεν ὁ ἀνὴρ, ἵνα διαδραματίσῃ λαμπρὸν καὶ περιφανὲς πρόσωπον ἐν τῇ πολιτικῇ τοῦ τόπου ἱστορίᾳ. Οἱ καιροὶ ὑπῆρξαν τότε θυελλώδεις, ἐν δὲ τῷ Ναυπλίῳ συνεκεντροῦτο ὅλον τὸ πολιτικὸν καὶ κοινωνικὸν τῆς Ἑλλάδος μεγαλεῖον. Ἦτον ἡ πρωτεύουσα τοῦ νεαροῦ Ἐθνους, ἀναβιοῦντος, ὡς ὁ φοῖνιξ, ἐκ τῆς τέφρας του, καὶ ἡ ἐστία τοῦ πυρός, τῶν παλμῶν, τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν ὀνείρων τοῦ Ἀγῶνος καὶ τῆς Ἐλευθερίας. Ἐν τοιαύτῃ ἀτμοσφαιρᾷ ὁ Κ. Εὐθυμίουπουλος ἐν στερηήσεσι καὶ μόχθοις, ἐθεμελίωσεν ἰδίαις χερσὶ τὸ ἀξιόλογον αὐτοῦ στάδιον. Κλίσιν καὶ ἀφοσίωσιν ἰδιάζουσας ἔχων πρὸς τὰ γράμματα, ἡσχολήθη λίαν εὐδοκίμως, μετ' ὀλίγον καταδείξας πλεονεκτήματα ἐμβριθοῦς κρίσεως, ἰσχυροῦ καὶ φιλελευθέρου νοός. Κατὰ τὸ 1856 μετὰ λαμπρὰς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἐξετάσεις ἀνηγγορεύθη Διδάκτωρ καὶ διωρίσθη δικηγόρος ἐν Ναυπλίῳ. Πρωτῶς ἐν Ναυπλίῳ κατέστη δημοτικώτατος παρὰ τῷ Λαῷ, εἰς οὗ τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς ἰδίας ἀνάγκας μετὰ σπασίας στοργῆς ἐνέκυπτε.

Ἡ Ναυπλιακὴ Ἐπανάστασις τοῦ 1862 ὑπῆρξεν ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἐξαίρετου πολιτικοῦ σταδίου τοῦ Κ. *Εὐθυμιοπούλου*. Ἀμα τῇ ἐκρήξει αὐτῆς ἐξετιμῆθησαν τὰ προτερήματα αὐτοῦ κατὰ συνέγειαν δ' ἀνετέθησαν αὐτῷ ἰδιάζοντα ἀξιώματα, ἐν οἷς διεκρίθη, παρασχών πολυτίμους ὑπηρεσίας ἐν τῇ κρίσει καὶ ἀνωμάλῳ ἐκείνῃ ἐπαναστατικῇ ἐποχῇ. Καὶ πρὸ τοῦ 1862 καὶ μετέπειτα ὑπῆρξεν ἐν τῶν μάλλον ἐνεργὸν μέρος λαβόντων προσώπων.

Ἐκτοτε ἀρχεται κυρίως τὸ πολιτικὸν τοῦ ἀνδρὸς στάδιον, ὅπερ τυγχάνει ἐπίσης, ὡς καὶ τὸ δικαστικόν, ἄξιον μεγάλων ἐπαίνων καὶ μνείας εὐφήμου. Ἠρξάτο τοῦ πολιτικοῦ αὐτοῦ σταδίου ἀπὸ τοῦ ἀξιώματος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβούλου, ἐκλεχθεὶς τοιοῦτος πρὸ τῆς Μεταπολιτεύσεως διὰ καταπληκτικῆς πλειοψηφίας. Ἀνεδείχθη εἶτα λαοπρόβλητος Δήμαρχος Ναυπλίου, Πληρεξούσιος τῆς Ἐπαρχίας ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει καὶ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν ἐπὶ τῆς Ὑπουργίας τοῦ ἀειμνήστου πολυτίμου αὐτοῦ συνεπαναστάτου Γεωργίου Πετιμεζᾶ. Ὡς Δήμαρχος ὁ Κ. *Εὐθυμιοπούλος*, παρέσχε τῷ δήμῳ μεγάλας ὑπηρεσίας, ἐντίμως ἐργασθεὶς καὶ διὰ πάσης θυσίας διαφυλάξας ἀπὸ μυρίους κινδύνους τὸ Ναύπλιον. Εἰς ἅπαντα τὰ δεινὰ προσκόμματα ἐποχῶν ἐκρυσθῶν, ἀντετάχθη καὶ ἐπάλαισεν ἐπ' ἀγαθῷ. Ἡ ἱστορία περιφανῶς μίαν ἡμέραν θά μνημονεύσῃ τῶν ἐξόγων ἐν τοῖς καιροῖς ἐκείνοις ἐκδουλεύσεων τοῦ ἀνδρὸς.

Ἀπὸ τοῦ 1864 καὶ ἐντεῦθεν ἐπτάκις ἀνεδείχθη Βουλευτὴς, ἀπέτυχε δὲ ἅπαξ κατὰ τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1874 καὶ τὰς δύο προηγουμένας. Τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ ἀκμὴν καὶ δύναμιν ὁ Κ. *Εὐθυμιοπούλος* δὲν ἐστήριζεν εἰς ὕψηλὸν οἰκογενειακὸν ὄνομα, ἀλλ' εἰς τὸ εἰλικρινὲς τῆς ἀείποτε εὐσταθοῦς αὐτοῦ πολιτείας, ἀπεριόριστον ἐμπνέοντος τὴν πεποιθήσιν. Ὡς πολιτευόμενος, ἀνέπτυξε μεγάλας ἀρετάς, διεβίωσεν δὲ οὐχὶ ὡς ἅπλοῦς πολιτευτῆς.

Ἀπεβίωσεν ἐν Ναυπλίῳ τῇ 4 Ἰουνίου 1885 ἐν τῇ ἀκμῇ ἔτι τῆς ἡλικίας αὐτοῦ καὶ τῇ δράσει τοῦ πολιτικοῦ αὐτοῦ σταδίου.

ΑΛΕΞΙΟΣ ΠΑΛΛΗΣ. Ἀνήκων εἰς ἐπιφανῆ τῆς Ἠπείρου καὶ διακεκριμένον οἶκον, ὑπῆρξεν εἰς τῶν διαπρεψάντων ἰατρῶν ἐν Ἑλλάδι μετὰ τὴν ἰδρυσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, καὶ εἰς τῶν ἐξοχωτέρων μυστῶν τῆς ἰερᾶς ἐπιστήμης τῆς ἱατρικῆς. Γεννηθεὶς τῷ 1809 ἐν Ἰωαννίνοις ἐκ πατρὸς Μπαλάνου Πάλλης, ἐμπορευομένου ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐκ νεότητος ἀφωσιώθη εἰς τὰ γράμματα, καὶ κατεκτήσατο ἐπιζήλον ὄνομα, κληθεὶς εἰς διδασχὴν ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ, εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτοῦ, ἐν ἔτει 1837, ἐκλεχθεὶς δις κοσμητῶρ καὶ Πρύτανις. Παιδίον ἔτι κατέφυγε μετὰ τῆς Πατρικῆς Οἰκογενείας εἰς Κέρκυραν, φεύγων τὴν θηριωδίαν τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ, ἐνθα καὶ ἐσπούδασεν ἐν τῇ ἐκεῖ Ἰονίῳ Ἀκαδημίᾳ. Συμπληρώσας ἔπειτα τὰς ἐν τῇ ἱατρικῇ σπουδὰς τοῦ ἐν Βονωνίᾳ καὶ Φλωρεντίᾳ,

κατήλθεν εἰς Ἑλλάδα τῷ 1834 καὶ διωρίσθη ἐν Χαλκίδι Νομοίατρος.

Τῷ 1847 ἀπεστάλη ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ ἐν Τουρίνῳ ἱατρικὸν συνέδριον, ἐκλεγθεὶς ἀντιπρόεδρος αὐτοῦ, ὑποβαλὼν καὶ ὑπόμνημα περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι πυρετῶν. Συνέγραψε κατὰ καιροῦς διαφόρους διατριβάς, ἱατρικὰς, φιλοσοφικὰς καὶ πολιτικὰς, θιασώτης ὄν τοῦ ἀρχαίου κόμματος τῶν λεγομένων *Ναπαίων*, ἐτιμήθη δὲ διὰ πολλῶν ξένων παρασήμων, εἰς ἀμοιβὴν τῆς Ἐπιστημονικῆς αὐτοῦ ἰκανότητος καὶ ἀξίας.

Ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ ὁ Ἀλέξιος Πάλλης ἐδίδαξε διαρκῶς, ἐπιμελῶς, καὶ ἀνελλιπῶς ἐπὶ ἑπτὰ τεσσαράκοντα τέσσαρα, διακριθεὶς ἐν τῇ διδασκαλίᾳ διαφόρων κλάδων τῆς ἱατρικῆς καὶ δημιουργήσας τὴν ἑλληνιστὶ διδασκαλίαν πολλῶν ἐκ τούτων. Ἐν τῇ ἱατρικῇ πράξει, ἐπεδείξατο διαγνωστικὴν ἰκανότητα σπανίαν, ἐπιτυχῆ δὲ χρῆσιν τῶν διδαγμάτων τῆς θεραπευτικῆς.

Διὰ τοῦ θανάτου τοῦ *Α. Πάλλη*, *Ι. Βούρου* καὶ τοῦ ἱεμνήστου *Ε. Ἀνδρεῆ*, ἀπολώσθησαν οἱ πρῶτοι ἔτι καθηγηταὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου. Μόνος ἔτι ἐπιζῆ ὁ γηραιὸς τῆς *Ποικίλης Στοᾶς* συνεργάτης καὶ σοφὸς ἀνὴρ κ. Ἰωάννης Σούτσος. Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Φεβρουαρίου 1885.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΑΡΑΒΑΣ. Ἐν μέσῳ τῆς σήψεως καὶ τῆς διαφθορᾶς τῶν χαρακτήρων, ἥτις κυρίως μετὰ τὴν Μεταπολίτευσιν ἀνεπτύχθη, ὁ *Δ. Σαράβας*, οὗ τὸν ἄωρον τάφον ἐστεφάνωσεν ἡ κοινὴ τιμὴ καὶ ἐκτίμησις συμπάσης τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας, ἀποτελεῖ φυσικὴν ἐξαίρεσιν. Ἦτο χαρακτήρ. Τοῦτο ἀπέδειξε καὶ ὡς ἄνθρωπος καὶ ὡς δικαστῆς καὶ ὡς πολιτευόμενος. Εἰς οἰομένηποτε κόμμα καὶ ἂν ἀνῆκεν ὁ *Δ. Σαράβας*, οἰομένηποτε ὑπουργεῖον καὶ ἂν ἀποτελεῖ μέρος, ὑπῆρξε μία ἠθικὴ ἐγγύησις. Διὰ τοῦτο διέπρεψεν ἢ μᾶλλον ἐθαυμάσθη καὶ ἐν τῷ δικαστικῷ καὶ ἐν τῷ πολιτικῷ σταδίῳ καὶ ὡς Ὑπουργός. Ὡς ῥήτωρ, ἦτο θερμὸς, ἐνθουσιαστῆς δίκαιος καὶ φλογερὸς ὑπὲρ τοῦ δικαίου καὶ πρὸ πάντων ὑπὲρ τῆς ἠθικῆς. Ὁ πανδαμάτωρ χρόνος βαθμηδὸν ἐξαλείφει τὴν ὄσω εὐάριθμον τόσῳ καὶ μεγαλόψυχον ταύτην φάλαγγα ἀνδρῶν ἐξόχου χαρακτήρος, ἀλλὰ τὰ τυπωθέντα ἐν τῇ διαβάσει τῆς ἔχνης, συγχρόνως καὶ κατόπιν γιγαντιαίων διαβημάτων καὶ μεγάλων κατορθωμάτων, μένουσιν ἕσσει ἀναξίτηλα.

Ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ *Δ. Σαράβα*, ἀπὸ τρυφερᾶς ἡλικίας εἶχεν ἐθρονισθῆ ὁ ἔρος ἐπὶ τὰ μεγάλα ἔργα. Ὁ βίος του, παρουσιάζει πλήρη καὶ δικνηκὴ ἀγῶνα, ἠθικὰ διδάγματα κατὰ πάσης ἐκ διαλειμμάτων ἀναμφείσης σαθρᾶς καὶ λαοφθόρου ἰδέας περιορισμοῦ, καὶ κατὰ πάσης ἐν γένει στρεβλώσεως τῶν δημοσίων ἐλευθεριῶν, καταδεικνύει δὲ πολῦτιμον σειρὰν ἐργασίας, ἧς διὰ φωνῆς σθεναρᾶς καὶ πατριωτικωτάτης πολιτείας ὁ *Δ. Σαράβας*, ὁ εὐγλωττος ἀντιπρόσωπος καὶ κήρυξ ὑπῆρξεν, ὑπὲρ τῆς καλῆς τῶν δικαιωμάτων, τοῦ ἐλευθέρου πολίτου χρήσεως,

δικαιώματος πλήρους και ἀληθοῦς, ἐξαλείφοντος τὰς πολιτικὰς ἀνισοτήτας και ὀπλιζόντος τὸν πολίτην εἰς ὑπεράσπισιν τῶν καθόλου πολιτικῶν και κοινωνικῶν αὐτοῦ δικαίων. Ὁ Δ. Σαράβας πάντοτε ἀνεδείχθη ἔνθερμος πάσης ὠραίας και φιλελευθέρου ἰδέας και σκέψεως ὑπέρμαχος και σταθερὸς ὑποστηρικτής. Ἐν τῷ πολιτικῷ βίῳ τοῦ ἐπιφανοῦς ἀνδρός, δὲν διακρίνει τις τὸν δεινὸν τύπον, ὅστις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ διακρίνει τοὺς ὁμοίους παρ' ἡμῖν σήμερον.

Γεννηθεὶς ἐν Δολοῖς τοῦ δήμου Ἀθίας τῆς ἐπαρχίας Οἰτύλου τῷ 1819, ἐποιήσατο τὰς ἐγκυκλίους αὐτοῦ σπουδὰς μετὰ πλήρους και ἀξιοσημειώτου ζήλου. Τότε ἀμέσως διηνοίγετο αὐτῷ στάδιον μεγαλύτερον και ὀρίζων εὐρύτερος, διὰ πνευματικοῦ βίου ἢ συνείδησις τῷ ἐπέβαλλεν ὡς ἀπαραίτητον αὐτῷ και τῇ πολιτεία καθήκον, ἵνα καταρτίσῃ ἑαυτὸν τελειότερον διὰ τῆς θεωρίας. Ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας, ἠσιολήθη πολυτίμως και ἐπεράτωσε τὰς διδακτορικὰς αὐτοῦ σπουδὰς, ὅτε ἐπανήλθεν εἰς Καλάμας, ὅπου ἐξήσκησε τὸ δικηγορικὸν ἐπιγέγραμα. Ἐνωρὶς ὅμως, κεκτημένος φύσιν ἐνθουσιώδη, ἀπέλιπε τὸ δικηγορικὸν στάδιον, ἐν ᾧ λαμπρῶς κηδοίμει, ἵνα ἐργασθῇ πρὸς πραγματοποίησησιν τῶν ἐθνικῶν ἐκείνων ἰδεῶν, αἵτινες ἐπήνεγκον τῆς πρώτης βασιλείας τὴν ἀνατροπὴν, και τῆς ἀνατροπῆς ταύτης ὑπῆρξεν εἰς τὸν εἰλικρινεστέρων ἐργατῶν, ἐξ ὧς μετὰ τοῦτο ἀφοσιωθείς πρὸς διαρρῦθμισιν τῶν πραγμάτων τῆς νέας τάξεως.

Τέκνον τοῦ λαοῦ ἀνυψώθη εἰς τὰ ὕψατα ἀξιώματα, διότι εἰς τὸ σταδιοδρόμιον τῶν ἀγώνων ὠδήγει αὐτὸν ἡ ἀρετὴ και τὰ φῶτα. Γενόμενος διαδοχικῶς γενικὸς γοχηματεὺς τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης, πληρεξούσιος ἐν τῇ Ἐθνοσουλῆσει τῆς ἐπαρχίας Οἰτύλου και μετέπειτα κατ' ἐπανάληψιν Βουλευτὴς, ἐν τῷ μεταξὺ δ' ἐφέτης και ἱεροπαγίτης και εἶτα αἵθις Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης και τῆς Παιδείας ὑπὸ τὸν ἀειμνήστον Θ. Ζαῦτην (1869), διεκρίθη ἐν πᾶσι τούτοις ἐπὶ νοημοσύνη και ἀκεραιότητι χαρακτηῖρος, δικαιοσύνη και πολιτικῷ θάρρει, πρὸς δ' ἐπὶ περιφανεῖ κοινοβουλευτικῇ εὐγλωττίᾳ. Ὡς ἀνώτατος δικαστὴς, διατελέσας ἐφέτης, εἰσαγγελεὺς ἐφετῶν και ἱεροπαγίτης, ἀνεδείχθη ἀληθὴς ἱεροφάντης, σέμνομα τοῦ Ναοῦ τῆς Θέμιδος.

Τελευταῖον εἶχεν ἀνατεθῆ τῷ ἀειμνήστῳ ἀνδρὶ, ἵνα διευθύνῃ ὡς Πρόεδρος τὰς ἐργασίας τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς ἐκτελοῦσης τὸ 9 ἄρθρον τῆς ἀπὸ 20 Ἰουνίου 1881 συμβάσεως τῆς Ἑλλάδος και τῆς Τουρκίας. Ἡ πολιτεία αὐτοῦ ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ ἀνωτάτῃ και ὑπερόχῳ θέσει θὰ μνημονεύηται αἰωνίως, και θὰ φέρηται ὡς μοναδικὸν παράδειγμα ἀνδρός σπανίας χρηστότητος εἰς πᾶν γενναῖον ἔργον.

Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Ἰουνίου 1885.

Ἡ Ποικίλη Στοὰ δημοσιεύουσα ἐπιτυχῇ τοῦ ἀνδρός *Εἰκόνα*, ἀποδίδει ὀφειλομένην ἀπαρμειώτον τιμὴν εἰς τὴν ἀρετὴν και ἀληθῆ ἀξίαν τοῦ διαπρεποῦς ἀνδρός.